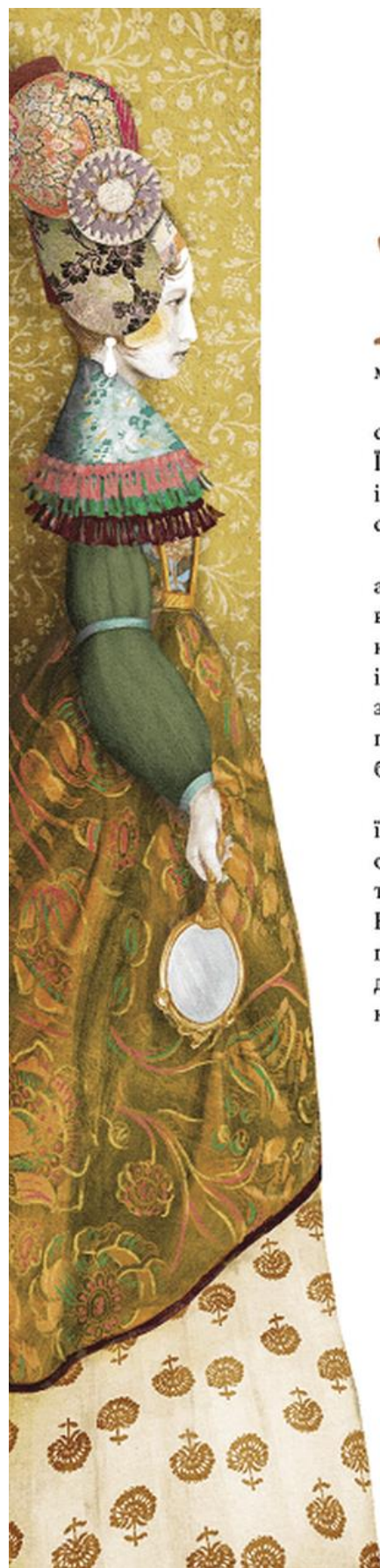

Жив собі дуже багатий купець. Мав він шестеро дітей — троє синів і троє дочок. А ще був розумний, то не скупився на їхню освіту та наймав їм різних учителів.

Усі три його доньки були дуже вродливі, та, без сумніву, найбільше заслуговувала на захват менша. Її ще зовсім крихіткою прозвали Бель — Красунею, і врешті це ймення прижилося на заздрість двом старшим.

Ця юнка була не лише вродливіша за сестер, а й добріша. Дві старші були надміру горді, самовпевнені від розкішного життя, мали себе за великих пані і не бажали приймати в гостях доньок інших купців, бо прагнули товариства людей знатних. Щодня ходили на танці, до театру, на прогулянки й насміхалися з меншої сестрички, яка багато часу витрачала на читання гарних книжок.

Оскільки було відомо, що ці дівчата дуже багаті, їм освідчувалися різні поважні торговці, але дві старші сестри казали на те, що під вінець підуть лиш тоді, коли стрінуть герцога чи бодай графа. Зате Бель (як я вже сказала, так звали наймолодшу) гречно дякувала за увагу тим, хто бажав узяти її за дружину, але вона ще надто юна й хотіла б ще кілька років пожити з батьком.

Аж раптом одного прекрасного дня все пішло шкереберть: купець втратив усі свої статки. Нічого в нього не залишилося, крім скромної хатини в селі, дуже далеко від міста. Купець у сльозах сповістив своїм дітям, що віднині їм доведеться жити в тій хатині й вони муситимуть заробляти на життя, працюючи як звичайні селяни. Дві старші доньки не погодилися — сказали, що не хочуть покидати міста й що чимало їхніх залицяльників потішено поберуться з ними, хоч вони більше й не мають статків. Однак панянки помилялися: ті пани навіть бачити їх не хотіли, коли дізнавалися, що дівчата бідні.

